

บทบาทภาษา: ภาพสะท้อนการใช้ภาษาในสังคม

The Role of Language: A Reflection of Language Use in Society

Received 6 May, 2026

อัญชลี รัตนธรรม^{1*}

Revised 19 June, 2026

Anchalee Rattanatham

Accepted 25 June, 2026

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบทบาทของภาษาจากการใช้ภาษาในสังคม โดยศึกษาจากบทความเกี่ยวกับการใช้ภาษาในสังคม จำนวน 14 บทความ ผลการศึกษาพบว่า การใช้ภาษาในสังคมสะท้อนให้เข้าใจการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันมากขึ้น โดยมีการใช้ภาษาเพื่อโน้มน้าวทางความคิดของกลุ่มคนในสังคมเพื่อตัดสินใจบริโภคสินค้า ซึ่งแสดงให้เห็นถึงอำนาจทางภาษาของผู้ผลิตสื่อโฆษณาเพื่อโน้มน้าวการตัดสินใจของผู้มีอำนาจน้อยกว่านั่นก็คือผู้บริโภค และยังพบการศึกษาภาษาข้ามวัฒนธรรม โดยถ่ายทอดในรูปแบบการแสดงออกทางภาษาของชาวไทย และชาวต่างชาติที่มีความแตกต่างกันทางวัฒนธรรม ทำให้เราเข้าใจวัฒนธรรมต่างชาติและสามารถใช้ภาษาให้ถูกต้อง เหมาะสมกับชาวต่างชาติ เพื่อลดปัญหาความขัดแย้งในสังคม ซึ่งจะนำไปสู่ความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน นอกจากนี้ยังพบเรื่องของการตีความหมายและการเข้าใจความหมายของภาษาที่แตกต่างกันของคนในสังคม โดยมีปัจจัยเรื่องเพศ อายุ การศึกษา ซึ่งปัจจัยเหล่านี้จะแสดงให้เห็นมุมมอง แนวความคิด ที่แตกต่างกัน ทำให้เข้าใจความหมายของหน่วยคำในเชิงอคติแตกต่างกัน ซึ่งจะส่งผลถึงพฤติกรรมของคนในสังคมและช่วยสร้างความเข้าใจของคนในสังคมให้ดียิ่งขึ้น

คำสำคัญ: การใช้ภาษา บทบาท ภาพสะท้อน

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัญชลี รัตนธรรม กลุ่มวิชาศึกษาทั่วไป มหาวิทยาลัยแม่โจ้ - แพร่ เฉลิมพระเกียรติ

Assistant Professor Dr. Anchalee Rattanatham, General Education Program, Maejo University Phrae Phrae Campus.

anchalee2521r@gmail.com

Abstract

This article aims to study the role of language in society through its use, by examining 14 articles on language use in society. The study found that: Studies on language use in society provide a deeper understanding of language use in daily life. Language is often used to influence the thoughts of groups in society, shaping consumer decisions. This demonstrates the linguistic power of advertisers to influence the decisions of those with less power—consumers. The study also examines cross-cultural language, expressed through the linguistic forms of Thai and foreign speakers from different cultural backgrounds. This allows for a better understanding of foreign cultures and enables the appropriate and correct use of language with foreigners, thereby reducing social conflict and fostering positive relationships. Furthermore, the study reveals differences in interpretation and understanding of language among people in society, influenced by factors such as gender, age, and education. These factors reveal varying perspectives and biases in the understanding of linguistic units, ultimately impacting behavior and contributing to better societal understanding.

Key words: Language Usage, Role, Representation

1. บทนำ

ปัจจุบันการสื่อสารเป็นสิ่งสำคัญในชีวิตประจำวัน และภาษาถือได้ว่ามีบทบาทสำคัญในการสื่อสารซึ่งภาษาไม่ได้ทำหน้าที่เป็นเพียงเครื่องมือสำหรับถ่ายทอดความคิดหรือความรู้สึกเท่านั้น แต่ภาษายังเป็นปรากฏการณ์ทางสังคมที่ทำหน้าที่เป็นภาพสะท้อน ซึ่งบ่งบอกถึงวัฒนธรรม โครงสร้างทางอำนาจ และการเปลี่ยนแปลงของค่านิยมในแต่ละยุคสมัยอย่างมีนัยสำคัญ จากการศึกษาบทความทางด้านภาษา จะเห็นได้ว่าการศึกษาภาษาในปัจจุบันนั้น เน้นการศึกษารูปแบบของภาษาที่มีผลกระทบต่อสังคม ทำให้มุมมองในการศึกษาภาษาเปลี่ยนแปลงไป จากอดีตที่ศึกษาเพียงโครงสร้างหรือรูปแบบของภาษาเท่านั้น แต่ปัจจุบันเน้นการศึกษาภาษาที่ใช้ติดต่อสื่อสารกันในชีวิต โดยภาษาที่ใช้ยังไม่ถูกต้องตามหลักภาษา หรือตามหลักไวยากรณ์ ซึ่งสะท้อนถึงแนวคิด ความเชื่อ วัฒนธรรมประเพณี และชาติพันธุ์ รวมทั้งแสดงให้เห็นถึงอุดมการณ์ และอำนาจของภาษา ที่มีอิทธิพลต่อคนในสังคม โดยการถ่ายทอดอำนาจของภาษาผ่านความคิด ความเชื่อ ค่านิยม การตัดสินใจ ตลอดจนการครอบงำความคิดของคนในสังคม บางครั้งเรามองเพียงภายนอกกว่าเป็นงานเขียนหรือเป็นวรรณกรรมธรรมดาที่ให้อารมณ์หรือมุมมองต่าง ๆ หากแต่วรรณกรรมหรืองานเขียนเหล่านั้นได้แฝงอำนาจบางอย่างของภาษาโดยผ่านงานเขียนประเภทต่าง ๆ หากมองผิวเผินอาจเป็นเพียงวรรณกรรมทั่วไป แต่หากมองลึกลงไปจะเห็นถึงอำนาจของภาษาโดยมีปัจจัยหลายอย่าง ที่สะท้อนผ่านวรรณกรรมเหล่านั้น ไม่ว่าจะเป็นเพศ อายุ การศึกษา สถานภาพทางสังคม โดยกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับสังคมที่มีความสัมพันธ์กันแบบชนิดแยกจากกันไม่ได้ โดยที่ภาษามีอิทธิพลต่อสังคมและสังคมก็มีอิทธิพลต่อภาษา ในการศึกษาภาษาไม่เพียงแต่จะศึกษารูปแบบของภาษาเท่านั้น แต่ต้องอาศัยความสัมพันธ์ทางสังคมและอาศัยการตีความของภาษาเพื่อให้มองเห็นสิ่งที่ซ่อนเร้นหรือแฝงอยู่ ที่ผ่านมาการศึกษาภาษาหรือการวิจัยทางภาษาจะวิเคราะห์เพียงโครงสร้าง คำ ประโยค ระบบเสียง ซึ่งเป็นข้อมูลที่ตายตัว แต่ในปัจจุบันเริ่มมีนักวิจัยให้ความสำคัญกับการมองภาษาหรือการวิเคราะห์ภาษาผ่านทางสังคม เพราะหากเราวิเคราะห์ไปถึงปัจจัยทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาของพวกเราจะทำให้มองเห็นสิ่งที่แท้จริงหรือความจริงบางอย่างที่ซ่อนไว้ในสังคม ซึ่งทำให้เรามองเห็นและเข้าใจพฤติกรรมการใช้ภาษาของมนุษย์มากยิ่งขึ้น อันเป็นกระบวนการที่จะนำไปสู่การแก้ไขปัญหาหรือข้อบกพร่องต่าง ๆ เกี่ยวกับการใช้ภาษาที่เกิดขึ้นในสังคม การศึกษาลักษณะนี้จะทำให้เราความเข้าใจภาษา และสังคมมากยิ่งขึ้น รวมถึงทำให้ลดความขัดแย้งในสังคมที่เกิดจากการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารผิดพลาด

การศึกษาบทบาทการใช้ภาษากับภาพสะท้อนในสังคม จึงไม่ใช่เพียงการศึกษารูปแบบของ ไวยากรณ์หรืออักขระ แต่เป็นการทำความเข้าใจเกี่ยวกับมนุษย์ และวิถีแห่งสังคมผ่านตัวอักษร และเสียงพูดที่เมื่อสังคมเกิดความขัดแย้ง ภาษาจะสะท้อนรอยร้าวเหล่านั้น และเมื่อสังคมเกิดความก้าวหน้า ภาษาก็จะเป็นตัวจุดประกายทางความคิด ดังนั้นการทำความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและสังคม จึงเป็นกุญแจสำคัญที่จะช่วยให้เราเท่าทันต่อการเปลี่ยนแปลง และสามารถสื่อสารได้อย่างสร้างสรรค์ในโลกที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม

2. ผลการศึกษา

จากการศึกษาบทบาทการใช้ภาษาในสังคมทั้งหมดจำนวน 14 บทความ โดยศึกษาจากหนังสือมองสังคมผ่านวาทกรรม และพลวัตของภาษาไทยในปัจจุบัน ของกฤษดาวรรณ หงส์ลัดดารมภ์ และจันทิมา เอี่ยมานนท์ (2549) ผลการศึกษพบว่า

2.1 การศึกษาบทบาทความเรื่องอันนินทาทะเลเหมือนหน้า การตีความจึงสิ้นไหล: ชายหญิง โดย ม.ล.จรัลวิไล จรูญโรจน์ เป็นการศึกษาความหมายของคำว่านินทา ในมุมมองแนวคิดของ เพศหญิงและเพศชาย (2549)

ผลการศึกษพบว่าเพศเป็นปัจจัยที่ทำให้การตีความหมายของการนินทาแตกต่างกันตามธรรมชาติของสังคมเชื่อว่าผู้หญิงมีพฤติกรรมการนินทามากกว่าผู้ชาย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ การตีความของแต่ละคนมากกว่าว่าจะตีความของการนินทาอย่างไร จากผลการวิจัยผู้ชายจะให้ความสำคัญกับการนินทาว่า เป็นการพูดลับหลังผู้อื่นนั้นมากที่สุด ดังนั้นผู้ชายจึงมองว่าการนินทา คือ การพูดลับหลังว่าผู้อื่น ส่วนผู้หญิงมองว่าการนินทา คือการพูดเรื่องที่ไม่ดีของคนอื่น ในมุมมองของผู้หญิง คือการพูดลับหลังแต่เป็นเรื่องดี ไม่ถือว่าเป็นการนินทา แต่ถ้าเป็นเรื่องที่ไม่ดีจะถือว่าเป็นการนินทามากกว่า จะเห็นได้ว่าชายและหญิงตีความหมายของภาษาจากคำว่า “นินทา” คนละความหมาย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเพศมีบทบาทสำคัญในการตีความทางภาษา นอกจากจะทำให้การตีความแตกต่างกันแล้วยังส่งผลถึงพฤติกรรมของคนในสังคมที่มีพฤติกรรมดีหรือไม่ดีนั้น ไม่ได้มาจากนิสัยที่ไม่ดีของคนกลุ่มนั้นแต่เป็นผลมาจากการตีความที่แตกต่างกันเกี่ยวกับความหมายของพฤติกรรมนั้น ๆ เช่น การนินทา คนในสังคมจะมองว่าเป็นพฤติกรรมเชิงลบ ผู้ชายก็จะหลีกเลี่ยงที่จะไม่นินทา สังคมจึงมองว่าผู้หญิงจะนินทามากกว่าผู้ชาย เพราะผู้หญิงสนใจเรื่องของคนอื่นมากกว่าผู้ชาย เมื่อเรามองจากการตีความแล้วผู้ชายกลับเห็นความสำคัญของการนินทามากกว่าผู้หญิง ทั้งนี้จะเห็นว่าเพศเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการใช้ภาษาของคนในสังคม นอกจากเพศก็ยังมีปัจจัยอย่างอื่นที่ส่งผลต่อ

การตีความหมายของคำ เช่น อายุ การศึกษา ปัจจัยเหล่านี้จะแสดงให้เห็นมุมมอง แนวความคิดที่แตกต่างกัน ทำให้การเข้าใจความหมายของหน่วยคำในเชิงอคติแตกต่างกัน ซึ่งจะส่งผลถึงพฤติกรรมของคนในสังคมและทำให้สามารถเข้าใจคนในสังคมได้ดียิ่งขึ้น

2.2 การศึกษาบทความเรื่อง คำเรียกขานในวาทกรรมการเมืองอเมริกัน โดย รุ่งภัทร เริงพิทยา (2549)

ผลการศึกษาคำเรียกและคำอ้างถึงในวาทกรรมการเมืองอเมริกันแสดงให้เห็นถึงสิ่งที่มีอำนาจทั้งสองสิ่ง คือ ภาษาและการเมืองต่างมีอิทธิพลซึ่งกันและกัน ซึ่งเป็นลักษณะการใช้ภาษาที่แฝงด้วยอุดมการณ์บางอย่าง โดยคำเรียกขานเป็นวลีที่ผู้พูดใช้เรียกผู้ฟัง เป็นคำที่แปรตามความสัมพันธ์ เช่น พ่อกับลูก ผู้มีอำนาจกับผู้อยู่ใต้อำนาจ ความสัมพันธ์ทางการเมือง เป็นต้น ดังนั้นผู้พูดก็ต้องเลือกใช้คำเรียกที่เหมาะสมกับผู้ที่ถูกกล่าวถึงการใช้คำเรียกและคำอ้างถึงที่แตกต่างกันก็เนื่องจากปัจจัยทางสังคมหลายอย่างไม่ว่าจะเป็นความเป็นทางการ ลำดับชั้น อาชีพ อายุ เพศ สถานะทางสังคม และความใกล้ชิด ซึ่งล้วนแต่มีผลต่อการใช้คำเรียกและคำอ้างถึงทั้งสิ้น เช่น หนังสือที่อดีตประธานาธิบดีเรแกนเขียนถึงภรรยา คำเรียกและคำอ้างถึงก็จะแสดงให้เห็นถึงความใกล้ชิดสนิทสนม ซึ่งแตกต่างจากหนังสือของอดีตประธานาธิบดีบิลล์ คลินตัน และหนังสือของวุฒิสมาชิกฮิลลารี รอดัม คลินตัน อำนาจทางการเมืองก็มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาเช่นกันจะเห็นจากผู้ที่มีอำนาจทางการเมืองมากกว่าจะใช้คำเรียกหรือคำอ้างถึงในลักษณะที่ไม่เป็นทางการ ส่วนคนที่มีอำนาจทางการเมืองน้อยกว่าก็ต้องใช้คำที่เป็นทางการ นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมการใช้ภาษาของชาวอเมริกันโดยใช้สรรพนามบุรุษที่ 3 ในการอ้างตัวเองแทนบุรุษที่ 1 เพื่อแสดงความใกล้ชิดกันจะเห็นได้จากตัวอย่างที่ประธานาธิบดีบุช ใช้ในการโต้ว่าที่ ซึ่งสามารถเรียกคะแนนจากผู้ชมได้เป็นอย่างดี จะเห็นได้ว่าภาษามีส่วนที่ทำให้นักการเมืองสามารถประสบความสำเร็จทางการเมืองได้ หากเรารู้จักการเลือกใช้คำที่ส่งผลต่อความรู้สึกของผู้ฟังหรือผู้อ่าน ให้รู้สึกว่ามีส่วนร่วมหรือเป็นพวกเดียวกัน และยังแสดงให้เห็นถึงบทบาทของภาษาที่มีผลต่อการประสบความสำเร็จทางการเมืองได้เป็นอย่างดี

2.3 การศึกษาบทความเรื่องรูปแบบการทักทายในห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ต โดย ศิริพร ปัญญาเมธิกุล (2549)

ผลการศึกษาพบว่า รูปแบบการแสดงออกทางภาษาของชาวไทยและชาวต่างชาติมีความแตกต่างกันทางวัฒนธรรม จะเห็นได้ว่าชาวต่างชาติจะให้ความสนใจกับเรื่องเพศมาก เมื่อจะ

สนทนาหรือคุยกับใครจะระบุเฉพาะเจาะจงว่าต้องการคุยกับใคร เพศไหน อายุเท่าไร ซึ่งจะแตกต่างจากชาวไทยที่ไม่กล้าถามเพศ อายุ หรือระบุแบบเจาะจงเหมือนชาวต่างชาติ นั้นแสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมของชาวต่างชาติที่กล้าเปิดเผย กล้าคิด กล้าทำ และกล้าแสดงออก ซึ่งจะแตกต่างจากวัฒนธรรมไทย เนื่องจากสังคมไทยปลูกฝังให้ลูกหลานอยู่ในกรอบที่ผู้ใหญ่วางไว้ โดยพ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย ผู้หลักผู้ใหญ่บอกสอนอะไรต้องเชื่อฟัง ดังนั้นชาวไทยก็จะไม่กล้าเปิดเผยเหมือนชาวต่างชาติ รวมถึงภาษาไทยมีคำที่บ่งบอกถึงเพศชัดเจน ซึ่งภาษาอังกฤษไม่มีคำแสดงเพศ แสดงให้เห็นว่าการแสดงออกทางภาษา เมื่อต่างภาษา ต่างวัฒนธรรม จะส่งผลต่อการใช้ภาษาที่แตกต่างกันไปด้วย

2.4 การศึกษาบทความเรื่อง ฉลาด สวย รวย เก่ง: การสร้างคุณค่าเชิงสัญลักษณ์ผ่านเรื่องเล่าในโฆษณาของนิตยสารผู้หญิงไทย โดยเทพี จรัสจรวงเกียรติ (2549)

ผลการศึกษาแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับสังคม คือ สะท้อนให้เห็นว่าสถานภาพทางสังคมมีบทบาทต่อการใช้ภาษาและภาษามีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของมนุษย์เราจะเห็นได้จากการใช้ภาษาโฆษณาสินค้าในนิตยสารสตรี ผู้ผลิตโฆษณาเลือกผู้นำเสนอสินค้าที่มีชื่อเสียงในสังคม มีหน้าที่การงานที่ดี มีบุคลิกภาพที่ดี มีความสมบูรณ์แบบ สวย รวย เก่ง และฉลาดเพื่อดึงดูดให้ผู้บริโภคสนใจ โดยให้ผู้นำเสนอสินค้ากล่าวถึงสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ที่โฆษณาว่าใช้แล้วดีอย่างไร เห็นผลอย่างไร ก่อนใช้เป็นอย่างไร และหลังใช้เป็นอย่างไร เพื่อชี้ให้ผู้บริโภคเห็นว่าใช้สินค้าแล้วจะมีคุณสมบัติเหมือนกับผู้นำเสนอสินค้า แสดงให้เห็นถึงอำนาจของภาษาที่มีอิทธิพลต่อความคิดและการตัดสินใจของคนในสังคม เป็นการแสดงอำนาจทางภาษาของผู้ผลิตสื่อโฆษณาเพื่อโน้มน้าวการตัดสินใจของผู้มีอำนาจน้อยกว่านั่นก็คือผู้บริโภค

2.5 การศึกษาบทความเรื่อง ความสุภาพในวัจนกรรมการขอร้องในภาษาไทย โดยปนัดดา เลอเลิศยุติธรรม (2549)

ผลการศึกษาพบว่า กลวิธีการขอร้องในภาษาไทยมีทั้งการแสดงวัจนกรรมการขอร้องโดยตรงและโดยอ้อมซึ่งการแสดงวัจนกรรมตรงประกอบด้วย การใช้คำศัพท์ขอร้อง การทำให้ดูเป็นเรื่องเล็กน้อย การให้เหตุผลและการสัญญา ในกรณีของลักษณะความสุภาพในภาษาไทยนั้นพบว่าความสุภาพที่ปรากฏในวัจนกรรมการขอร้องทั้งวัจนกรรมตรงและวัจนกรรมอ้อมนั้น มีทั้งการยกย่องผู้ฟัง การใช้คำลงท้าย การขอโทษ การแสดงการขอรบกวน การทำให้ดูเป็นเรื่องเล็กน้อย การทำให้เป็นประโยคคำถาม การให้ทางเลือก และการกล่าวโดยอ้อม แสดงให้เห็นอำนาจของการใช้ภาษาที่คนในสังคมต้องเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมกับอายุและความอาวุโส สถานภาพทางสังคม

ความสนิทสนม และระดับความจำเป็นหรือความต้องการของผู้ขอร้อง เพื่อรักษาสัมพันธภาพ และการดำรงอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ฉะนั้นในการใช้ภาษาที่เราใช้ในชีวิตประจำวันต้องระมัดระวัง เพื่อลดความขัดแย้งทางสังคม รวมถึงเพื่อให้เราบรรลุวัตถุประสงค์ในการขอร้อง

2.6 การศึกษาบทความเรื่องการตอบรับคำขอโทษของผู้พูดที่มีสถานภาพทางสังคมแตกต่างกันในภาษาไทย โดย ภาสพงศ์ ผิวพอใช้ (2549)

จากการวิจัยจะเห็นได้ว่า ในสังคมไทยสถานภาพทางสังคมมีบทบาทอย่างมากต่อการใช้ภาษา บางครั้งสถานภาพบีบบังคับให้เราไม่สามารถแสดงอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด ที่แท้จริงของเราออกมาได้ ด้วยเกรงว่าพูดออกไปอาจจะทำให้เกิดความขัดแย้งหรือความบาดหมางกันได้ ในสังคมไทยค่อนข้างจะให้ความสำคัญกับสถานภาพทางสังคม เริ่มตั้งแต่เด็กกับผู้ใหญ่ เราจะถูกปลูกฝังมาโดยตลอดว่าเป็นเด็กต้องให้ความเคารพผู้หลักผู้ใหญ่ เวลาผู้ใหญ่บอกหรือสั่งสอนอะไรก็ต้องเชื่อฟัง ห้ามเถียง แม้บางครั้งผู้ใหญ่อาจจะเป็นผู้ผิดก็ตาม แต่ผู้ใหญ่ก็ไม่ได้ขอโทษเรา เราเป็นเด็กเราก็ต้องขอโทษผู้ใหญ่ก่อนทั้ง ๆ ที่เราไม่ผิด เพราะสังคมไทยปลูกฝังให้เราซึ่งเป็นผู้น้อยต้องอ่อนน้อม ถ่อมตน รู้จักให้อภัย ผลการวิจัยก็เช่นเดียวกัน เราจะเห็นได้ว่า คู่สนทนาทั้ง 2 คู่ มีสถานภาพทางสังคมที่แตกต่างกัน คือ อาจารย์กับนักศึกษา และผู้บังคับบัญชากับผู้ใต้บังคับบัญชา การตอบรับคำขอโทษของผู้ที่มีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าจึงไม่ได้แสดงความรู้สึกนึกคิดที่แท้จริงออกมาเท่าที่ควร ด้วยสถานภาพทางสังคมที่บีบบังคับ เพราะหากกล่าวตามความรู้สึกนึกคิดอาจส่งผลกระทบต่อหน้าที่การงานและความสัมพันธ์ ส่วนผู้ที่มีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าก็สามารถที่จะแสดงอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดที่แท้จริงออกมาได้อย่างเต็มที่

2.7 การศึกษาบทความเรื่อง การแก้ความเข้าใจผิดในผู้พูดคนไทยและคนอเมริกัน: มุมมองข้ามภาษาและวัฒนธรรมเชิงวัจนปฏิบัติ (2549)

จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า คนไทยและคนอเมริกันต่างก็ให้ความสำคัญกับสถานภาพระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังในการแก้ความเข้าใจผิด แต่คนไทยจะให้ความสำคัญกับอายุระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังมากกว่าคนอเมริกัน และเมื่อต้องการแก้ความเข้าใจผิดเพื่อตนเอง คนไทยจะใช้จำนวนถ้อยความมากกว่าคนอเมริกัน สำหรับวิธีแก้ความเข้าใจผิดที่คนไทยและคนอเมริกันใช้ใกล้เคียงกัน คือ วิธีทำให้นุ่มนวลแบบการทำให้ผู้ฟังพึงพอใจ และวิธีทำให้สุภาพแบบการใช้คำลดความแรง วิธีทำให้สุภาพที่ใช้เฉพาะภาษาไทย คือ การใช้คำลงท้าย และที่ใช้เฉพาะภาษาอังกฤษ คือ คำกริยา รูปอดีต ทั้งนี้การที่คนไทยนิยมใช้การปฏิเสธในการแก้ความเข้าใจผิดโดยบอกว่าผู้ฟังเข้าใจผิดหรือ

จำกัด อาจทำให้เกิดปัญหาในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมได้ คนไทยและคนอเมริกันต่างก็มีวิธีการแก้ความเข้าใจผิดที่คล้ายคลึงกันและแตกต่างกันบ้าง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน รวมถึงสถานภาพ อายุ และผลเสียที่อาจเกิดขึ้นกับผู้ฟังหรือผู้พูดถ้าไม่พูดแก้ การศึกษาข้ามวัฒนธรรมจึงช่วยให้เห็นประเด็นปัญหาที่อาจเกิดจากความต่างในการใช้ภาษา ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่ช่วยลดปัญหาในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมและในขณะเดียวกันอาจช่วยสร้างความรู้สึกที่ดีของคู่สนทนาอันนำไปสู่ความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน

2.8 การศึกษาบทความเรื่อง กลวิธีการตอบคำถามของบุคคลสาธารณะกับการรักษาหน้าตนเอง โดย วรวรรณ เพ็ชรกิจ (2549)

จากการศึกษาบทความพบว่าจากกลวิธีในการรักษาหน้าของตนเองอาจมีความแตกต่างกันตามปัจจัยสังคม เช่น เพศ วัย อาชีพ ความสนิทสนม และสถานการณ์ บางครั้งเราไม่สามารถสื่อสารสิ่งที่ต้องการจะสื่อได้ทั้งหมดเพราะสถานการณ์บีบบังคับ และด้วยความเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงหรือเป็นที่รู้จักของสังคม ยิ่งทำให้ต้องรักษาหน้าตัวเองและหน้าผู้ฟังมากยิ่งขึ้น อีกทั้งเป็นการสัมภาษณ์ผ่านทางโทรทัศน์ซึ่งเป็นสื่อที่คนส่วนใหญ่ให้ความสนใจ ยิ่งต้องระมัดระวังมากเป็นพิเศษ ดังจะเห็นได้จากผลการวิจัยโดยกลุ่มตัวอย่างพยายามที่จะหากลวิธีในการตอบคำถามเพื่อรักษาหน้าตนเองและหน้าผู้อื่น เพื่อป้องกันการคุกคามหน้าตนเองและหน้าผู้อื่นด้วย สะท้อนให้เห็นการใช้ภาษาในสังคมว่าต้องมีความระมัดระวังในการใช้ คิดพิจารณาไตร่ตรองให้รอบคอบก่อนที่จะพูดอะไรออกไป เพื่อการเป็นรักษาเกียรติและหน้าตาทางสังคม

2.9 การศึกษาบทความเรื่อง ปฏิสัมพันธ์ระหว่างภาษา วาทกรรมและอัตลักษณ์ของผู้ติดเชื้อ/ผู้ป่วย: การศึกษาเชิงปฏิสัมพันธ์วิเคราะห์ โดย จันทิมา เอี่ยมมานนท์ (2549)

จากบทความแสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาของผู้ติดเชื้อ/ผู้ป่วยเอดส์กับพยาบาล แสดงถึงบทบาทหน้าที่ที่แตกต่างกันทำให้ผู้ติดเชื้อ/ผู้ป่วยใช้ภาษาที่ค่อนข้างจะเกรงใจพยาบาลไม่กล้าต่อล้อต่อเถียง ไม่กล้าแสดงความคิดเห็น บางครั้งอาจจะมีคำถามหรือมีปัญหาที่ต้องการถามต่อ แต่ด้วยบทบาทหน้าที่ในสังคมทำให้ไม่กล้าที่จะสนทนาต่อ ส่วนพยาบาลมีบทบาทหน้าที่หรือมีอำนาจมากกว่าผู้ติดเชื้อหรือผู้ป่วยเอดส์จึงสามารถที่จะแสดงอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดของตัวเองได้มากกว่าโดยไม่ต้องเกรงใจผู้ติดเชื้อ/ผู้ป่วยเอดส์ จากการศึกษาตัวบทยังแสดงให้เห็นว่าภาษาที่ใช้ในวาทกรรมเอดส์ที่ผู้วิจัยรวบรวม ส่งผลกระทบต่อความรู้สึกของผู้ป่วย เช่น วาทกรรมช่วงแรกจะแสดงให้เห็นถึงความน่ากลัวว่าเป็นเอดส์แล้วมันน่ากลัวอย่างไร ซึ่งสื่อเหล่านี้ ทำให้ผู้ติดเชื้อ/ผู้ป่วย

เอดส์มีความรู้สึกไม่ดีเพราะทำให้คนในสังคมมองว่าเป็นเอดส์แล้วถูกมองในแง่ลบเนื่องจากผู้ที่ติดเชื้อ เอชไอวีก็มาจากสำส่อนทางเพศ การติดยาเสพติด ซึ่งเป็นภาพลบที่สังคมมองไม่ดี ยิ่งเมื่อเป็นโรคก็พลอยถูกมองไม่ดีไปด้วย ทำให้การใช้ชีวิตอยู่ในสังคมเป็นไปด้วยความยากลำบาก ผลการวิจัยก็ช่วยให้คนในสังคมเข้าใจและเห็นใจผู้ที่ติดเชื้อและผู้ป่วยเอดส์มากยิ่งขึ้น ซึ่งจะเป็นแนวทางเพื่อช่วยแก้ไขปัญหาในสังคมในลำดับต่อไป นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นว่า การวิเคราะห์ข้อมูลภาษาพร้อมด้วยองค์ประกอบอื่น ๆ ที่อยู่ในกิจกรรมทางสังคมของบุคคล แสดงถึงอิทธิพลที่ส่งผลกระทบต่อกัน ทำให้อัตลักษณ์ของบุคคลแตกต่างกันออกไป และสามารถมองแง่มุมที่ลึกซึ้งที่จะทำความเข้าใจกับปรากฏการณ์และความคิดในเรื่องเอดส์ที่เกิดขึ้นในสังคมไทยได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

2.10 เครื่องมือทางวัฒนธรรมและการโน้มน้าวเชิงวาทศิลป์ในสุนทรียะ: การสลับภาษา วาทกรรม และอัตลักษณ์ โดยปีเตอร์ เวล (2549)

จากบทความจะเห็นได้ว่า ภาษามีอำนาจในการโน้มน้าวให้กลุ่มคนในสังคมคล้อยตามในการตัดสินใจเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยมีองค์ประกอบอย่างอื่นเข้ามาเกี่ยวข้องเพื่อเป็นการสนับสนุนให้สิ่งที่สมบรูณ์พูดอยู่มีความน่าเชื่อถือยิ่งขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการใช้อุปกรณ์ที่มนุษย์สร้างขึ้นหรือที่เราเรียกกันว่าเทคโนโลยี นั่นก็คือคอมพิวเตอร์ ใช้บันทึกภาพต้นไม้เพื่อให้คนในหมู่บ้านได้มองเห็นความสำคัญและความศักดิ์สิทธิ์ของต้นไม้มากยิ่งขึ้น การสลับภาษา และอัตลักษณ์ คือตัวสมบรูณ์ที่มีหลายอัตลักษณ์ เป็นทั้งคนในและคนนอกของหมู่บ้าน แม้ว่าจะถือกำเนิดในหมู่บ้านแต่เขาก็ย้ายออกไปและไม่ได้กลับมาอยู่อีก กลยุทธ์ที่สมบรูณ์ใช้เพื่อแสดงความเป็นตัวตนของตนเองและเพื่อให้เกิดการยอมรับก็คือ การที่เขาใช้วิธีการสลับภาษาในการพูด โดยใช้เขมรเป็นส่วนใหญ่เพื่อต้องการแสดงอัตลักษณ์ชาวบ้าน และใช้ภาษาไทยเมื่อต้องการจะแสดงความคิดเห็นที่เป็นวาทกรรมวิชาการและที่เป็นทางการ การสลับภาษาจึงกลายเป็นเครื่องมือทางวัฒนธรรมประการหนึ่งที่ถูกใช้ในการโน้มน้าวเชิงวาทศิลป์ในที่ประชุม อัตลักษณ์และการแสดงอำนาจ โดยสมบรูณ์ได้ชี้ให้เห็นถึงข้อเสียของการปลุกยูคาลิปตัสโดยการกล่าวอ้างจากงานวิจัยต่าง ๆ รวมทั้งนักมานุษยวิทยาชาวต่างประเทศซึ่งก็คือ ผู้วิจัย แสดงให้เห็นว่าสมบรูณ์ใช้ผู้วิจัยเป็นเครื่องมือทางวัฒนธรรมประกอบการอธิบายของเขาในเรื่องเกี่ยวกับการต่อต้านยูคาลิปตัส รวมไปถึงการแปลทางวาทกรรมซึ่งสมบรูณ์ได้เปิดโอกาสความเป็นไปได้ที่จะให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ด้วยการแปลซ้ำว่าทกรรม การเมืองสิ่งแวดล้อมเชิงแบบแผน ไปสู่กิจกรรมในบริบทที่ว่าด้วยผลประโยชน์ทั้งในทางการเมืองและผลประโยชน์ของบริษัทเอกชนที่ทำยูคาลิปตัส ซึ่งทำให้ชาวบ้านได้ตระหนักถึงการทำให้เป็นส่วนตัว

กับการคำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวมได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ถือได้ว่าสมบูรณประสพความสำเร็จเนื่องจากชาวบ้านได้ถอนตนยุคาลิปตัสที่เพิงปลุกออกไป

2.11 วาทกรรมเกี่ยวกับภาคใต้และความรุนแรงในสังคมไทย โดย กฤษดาวรรณ หงส์ดารมภ์ และโสรัจจ์ หงส์ดารมภ์ (2549)

พบว่าวาทกรรมที่ถูกนำเสนอผ่านสื่อมวลชนในรูปแบบแตกต่างกันก็จริง แต่ความคิดเรื่องความรุนแรงที่ถูกติดไปกับชนกลุ่มน้อยได้กลายเป็นอุดมการณ์ที่สำคัญที่นำมาใช้ในลักษณะขนานไปกับการสื่อเรื่อง ความรุนแรงที่เกิดขึ้นในจังหวัดภาคใต้ การแปลทางวาทกรรมเช่นนี้ได้ผูกติดไปกับอคติและอำนาจในการจัดการของผู้ผลิตวาทกรรมซึ่งส่งผลให้เกิดการผลัก “ความเป็นอื่น” ไปสู่บุคคลหรือกลุ่มบุคคลในสังคมและมีอิทธิพลต่อการตีค่าและกำหนดคุณค่าให้แก่บุคคลและกลุ่มบุคคลได้ ทำให้ชนกลุ่มน้อยในภาคใต้รู้สึกว่าเป็นส่วนเกินของประเทศไทย โดยภาษาที่ใช้ในสื่อมีอิทธิพลต่อความรู้สึกของคนในสังคมเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะชนกลุ่มน้อยที่อยู่ในภาคใต้ รวมถึงการนำเสนอข่าวหรือภาพความรุนแรงเกินจริงทำให้สังคมภายนอกมองว่าชนกลุ่มน้อยนี้อยู่ในสังคมที่ไม่น่าอยู่ น่ากลัว เต็มไปด้วยโจร ผู้ก่อการร้าย ผู้คนก็ติดยาเสพติด ทำให้ถูกมองในภาพลบ และทำให้กลุ่มชนนี้รู้สึกแปลกแยกว่าตนไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคมไทย แต่เป็นกลุ่มที่สร้างปัญหา ซึ่งจากผลการวิจัยอาจจะทำให้สังคมหรือรัฐบาลมองเห็นปัญหาหรือเข้าใจความรู้สึกของคนสังคมกลุ่มน้อยซึ่งจะสามารถนำไปแก้ไขปัญหาที่กำลังเกิดขึ้นได้อย่างถูกต้องและถูกจุดต่อไป

2.12 “ลาว” และ “ไท” ความเข้าใจที่ไม่ตรงกัน โดย พินรัตน์ อัครวัฒนากุล (2549)

จากบทความแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับสังคมโดยการเรียกชื่อกลุ่มชนต่าง ๆ ที่แตกต่างกันออกไป ทั้งนี้การเรียกชื่อกลุ่มชนก็เรียกตามภาษาที่กลุ่มชนนั้นใช้พูดคุยติดต่อสื่อสารกัน และการตั้งถิ่นฐาน ตลอดจนเรียกตามถิ่นฐานที่อยู่พหุมา ข้อมูลเหล่านี้ยังไม่เพียงพอสำหรับการตัดสินว่ากลุ่มชนไหนต้องเรียกว่าอะไร โดยต้องศึกษาระบบเสียงวรรณยุกต์ด้วยเพื่อให้มีความน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้คนบางกลุ่มก็ไม่ยอมรับว่าตนเองเป็นกลุ่มชนที่สังคมเรียกขาน โดยเรียกจากพื้นเพถิ่นกำเนิดว่ามาจากที่ไหน เนื่องจากการสร้างความรู้สึกที่ไม่ดีกับคำนั้นจึงทำให้กลุ่มชนบางกลุ่มไม่ยอมรับชาติกำเนิดของตัวเอง เช่น คำว่า “ลาว” ความหมายที่สังคมส่วนใหญ่ให้คำจำกัดความจะเป็นในลักษณะแง่ลบ คือ เชย บ้านนอก ทำให้คนบางกลุ่มไม่ยอมรับว่าตนเองเป็นลาว เช่น คนไทยอีสาน ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความต้องการเป็นที่ยอมรับว่าเป็น

คนกลุ่มใหญ่และเป็นคนที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ในประเทศไทย แต่ในปัจจุบันก็มีคนบางกลุ่มที่ยอมรับใน
อัตลักษณ์ของความเป็นลาว คือ กล้าที่จะยอมรับและภูมิใจในความเป็นลาว

2.13 การศึกษาบทความเรื่อง มุมมองความงามที่นำเสนอผ่านวาทกรรมโฆษณา เครื่องสำอาง โดย รัชนิท พงศ์อุดม (2549)

จากบทความแสดงให้เห็นว่า โฆษณามีบทบาทสำคัญในการโน้มน้าวเพื่อให้ผู้บริโภค
ตัดสินใจซื้อสินค้าและผลิตภัณฑ์นั้น ๆ โดยเฉพาะเรื่องความสวยความงามสำหรับผู้หญิง ภาษาที่ใช้
ในการโฆษณาสินค้าประเภทความงามจึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอำนาจช่วยในการตัดสินใจซื้อสินค้า
ภาษาที่ใช้มีทั้งวัจนภาษาและอวัจนภาษา ซึ่งสินค้าแต่ละประเภทก็จะมีกลวิธีในการนำเสนอที่
แตกต่างกันออกไป ทั้งนี้ภาษาที่ใช้ในโฆษณาได้สร้างกรอบแนวคิดให้กับคนในสังคมโดยที่เราไม่รู้ตัว
โดยการตีกรอบว่าความงามต้องมีลักษณะอย่างไร ต้องงามตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ผม หน้า คิ้ว
ผิว ปาก ผมจะต้องดำ เงางาม ผิวขาวอมชมพู โดยโฆษณาจะสร้างค่านิยมโดยให้ผู้อ่านหรือ
ผู้บริโภคมีความเชื่อหรือทัศนคติด้านลบก่อน คือ การที่มีผิวดำ มีริ้วรอย อายุมาก ผมไม่ตรงสวย
ขนตาสั้น ฯลฯ เป็นสิ่งที่ไม่พึงประสงค์ของผู้หญิง จากนั้นก็ค่อยจูงใจให้ผู้อ่านหรือผู้บริโภค
เปลี่ยนแปลงไปในทางตรงข้าม คือ ผิวขาว ไร้ริ้วรอย ดูอ่อนกว่าวัย ผมตรง ขนตาวางอน โดยใช้
เงื่อนไข การเป็นที่ยอมรับของสังคมเป็นสิ่งตอบแทน คือ หากเรามีคุณลักษณะความงามดังกล่าวก็
จะได้รับการยอมรับและชื่นชมจากคนในสังคม

2.14 การศึกษาบทความเรื่อง ความแหวกแนวและอารมณ์ขันของสมญานาม นักการเมืองไทยในสื่อมวลชน โดย ศิริพร ภักดีผาสุข (2549)

จากบทความแสดงให้เห็นถึงอำนาจของภาษาที่มีอิทธิพลต่อสังคม โดยคนในสังคมใช้ภาษา
ในการสร้างอารมณ์ขันและอ้ายภาษาเป็นเครื่องมือในการแหวกกฎเกณฑ์ทางสังคม โดยปกติ
สังคมไทยจะให้เกียรติ ยกย่อง เคารพนับถือ ผู้ที่มีอำนาจ โดยเฉพาะพวกนักการเมืองต่าง ๆ เวลาใช้
ภาษาจะต้องเป็นภาษาที่ยกย่องให้เกียรติ แต่การตั้งสมญานามเป็นการเรียกโดยนำบุคลิกลักษณะ
ลักษณะเด่น ลักษณะด้อยของแต่ละบุคคลมาใช้ในการตั้งสมญานามซึ่งเป็นลักษณะของการล้อเลียน
และล้อเล่น ซึ่งสมญานามเป็นเสมือนการได้ปลดปล่อยออกจากกฎระเบียบทางสังคม ปกติเราจะไม่
สามารถล้อเล่นหรือล้อเลียนกับผู้ที่มีความเหนือกว่าในสังคมได้ แต่สื่อมวลชนอ้ายภาษาเป็น
เครื่องมือโดยการตั้งสมญานามให้กับนักการเมือง จึงสะท้อนให้เห็นถึงอำนาจของภาษาที่สามารถ
ล้มระบบระเบียบทางสังคมทำให้เราสามารถล้อเลียนหรือล้อเล่นกับนักการเมืองได้ โดยนักการเมือง

ยอมรับการตั้งสมณานามแม้จะไม่เต็มใจแต่ก็ต้องทำไปเพื่อรักษาหน้า เพื่อแสดงความเป็นผู้ที่ใจกว้าง ยอมรับฟังการวิจารณ์ และควมมีวุฒิภาวะไม่ติดใจเอาความกับกิจกรรมที่เน้นความสนุกสนาน ไม่จริงจัง ทำให้เกิดการยอมรับการตั้งสมณานามและการท้าทายอำนาจที่แฝงมาด้วย ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่มีผู้ระบุว่า ชอบการตั้งสมณานามเพราะทำให้รู้สึก “สนุก” และ “สะใจ” ความสะใจที่ว่า ส่วนหนึ่งน่าจะมาจากการที่ได้กลับมาเป็นฝ่ายที่มีอำนาจเหนือนักการเมืองทั้งหลายแม้จะเป็นเพียง ชั่วขณะก็ตาม

จากการศึกษาบทความทั้ง 14 บทความ พบว่ามีประเด็นการใช้ภาษาดังต่อไปนี้

1. การใช้อำนาจทางภาษาของบุคคลที่มีสถานภาพสูงกว่าหรือมีอำนาจเหนือกว่าในการกดดันทางสังคมต่อผู้มีอำนาจน้อยกว่า ให้รู้สึกว่าตัวเองด้อยกว่า ไม่กล้าแสดงบทบาทหรือยอมรับสถานภาพของตนเองในสังคมโดยกลัวว่าจะถูกสังคมส่วนใหญ่มองภาพลักษณ์ของกลุ่มตัวเองไม่ดี เช่น บทความเรื่อง “ลาว” และ “ไท” ความเข้าใจที่ไม่ตรงกัน โดย พิณรัตน์ อัครวัฒนากุล แสดงถึงคนบางกลุ่มที่ไม่ยอมรับว่าตนเองเป็นกลุ่มชนที่สังคมเรียกขาน โดยเรียกจากพื้นเพถิ่นกำเนิดว่ามาจากที่ไหน เนื่องจากการสร้างความรู้สึกที่ไม่ดีกับคำคำนั้น จึงทำให้กลุ่มชนบางกลุ่มไม่ยอมรับชาติกำเนิดของตัวเอง เช่น คำว่า “ลาว” ความหมายที่สังคมส่วนใหญ่ให้คำจำกัดความจะเป็นในลักษณะแง่ลบ คือ เชย บ้านนอก ทำให้คนบางกลุ่มไม่ยอมรับว่าตนเองเป็นลาว เช่น คนไทยอีสาน ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงการต้องการเป็นที่ยอมรับว่าเป็นคนกลุ่มใหญ่และเป็นคนที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ในประเทศไทย แต่ในปัจจุบันก็มีคนบางกลุ่มที่ยอมรับในอัตลักษณ์ของความเป็นลาว คือ กลุ่มที่จะยอมรับและภูมิใจในความเป็นลาว อีกบทความคือวาทกรรมเกี่ยวกับภาคใต้และความรุนแรงในสังคมไทย โดย กฤษดาวรรณ หงส์ดารมภ์และโสรัจจ์ หงส์ดารมภ์ พบว่าวาทกรรมที่ถูกนำเสนอผ่านสื่อมวลชนในรูปแบบแตกต่างกันก็จริง แต่ความคิดเรื่องความรุนแรงที่ถูกติดไปกับชนกลุ่มน้อยกลายเป็นอุดมการณ์ที่สำคัญที่นำมาใช้ในลักษณะขนานไปกับการสื่อเรื่องความรุนแรงที่เกิดขึ้นในจังหวัดภาคใต้ การแปลทางวาทกรรมเช่นนี้ได้ผูกติดไปกับอคติและอำนาจในการจัดการของผู้ผลิตวาทกรรมซึ่งส่งผลให้เกิดการผลัก “ความเป็นอื่น” ไปสู่บุคคลหรือกลุ่มบุคคลในสังคมและมีอิทธิพลต่อการตีค่าและกำหนดคุณค่าให้แก่บุคคลและกลุ่มบุคคลได้ ทำให้ชนกลุ่มน้อยในภาคใต้รู้สึกว่าตัวเองเป็นส่วนเกินของประเทศไทย โดยภาษาที่ใช้ในสื่อมีอิทธิพลต่อความรู้สึกของคนในสังคมเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะชนกลุ่มน้อยที่อยู่ในภาคใต้ รวมถึงการนำเสนอข่าวหรือภาพความรุนแรงเกินจริงทำให้ สังคมภายนอกมองว่าชนกลุ่มน้อยนี้อยู่ในสังคมที่ไม่น่าอยู่ น่ากลัว เต็มไปด้วยโจร

ผู้ก่อการร้าย ผู้คนที่ติดยาเสพติด ทำให้ถูกมองในภาพลบ และทำให้กลุ่มชนนี้รู้สึกแปลกแยกว่าตนไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคมไทย แต่เป็นกลุ่มที่สร้างปัญหา ซึ่งจากผลการวิจัยอาจจะทำให้สังคมหรือรัฐบาลมองเห็นปัญหาหรือเข้าใจความรู้สึกของคนในสังคมกลุ่มน้อย ซึ่งจะสามารถนำไปแก้ไขปัญหาก็กำลังเกิดขึ้นได้อย่างถูกต้องและถูกจุดต่อไป และสุดท้ายคือบทความเรื่อง ปฏิสัมพันธ์ระหว่างภาษา วาทกรรมและอัตลักษณ์ของผู้ติดเชื้อ/ผู้ป่วย: การศึกษาเชิงปฏิสัมพันธ์วิเคราะห์ โดย จันทิมา เอี่ยมมานนท์ เป็นการใช้อย่างภาษาของผู้ติดเชื้อ/ผู้ป่วยเอดส์กับพยาบาล แสดงให้เห็นถึงบทบาทหน้าที่ที่แตกต่างกันทำให้ผู้ติดเชื้อ/ผู้ป่วยใช้ภาษาที่ค่อนข้างจะเกรงใจพยาบาลไม่กล้าได้ตอบ ไม่กล้าแสดงความคิดเห็น บางครั้งอาจจะมีคำถามหรือมีปัญหาที่ต้องการถามต่อแต่ด้วยบทบาทหน้าที่ในสังคมทำให้ไม่กล้าที่จะสนทนาต่อ ส่วนพยาบาลมีบทบาทหน้าที่หรือมีอำนาจมากกว่าผู้ติดเชื้อหรือผู้ป่วยเอดส์จึงสามารถที่จะแสดงอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดของตนเองได้มากกว่าโดยที่ไม่ต้องเกรงใจผู้ติดเชื้อ/ผู้ป่วยเอดส์ จากการศึกษาด้วยบทยังแสดงให้เห็นว่า ภาษาที่ใช้ในวาทกรรมเอดส์ที่ผู้วิจัยรวบรวม ส่งผลกระทบต่อความรู้สึกของผู้ป่วย เช่น วาทกรรมช่วงแรก ๆ จะแสดงให้เห็นถึงความน่ากลัวว่าเป็นเอดส์แล้ว น่ากลัวอย่างไร ซึ่งสื่อเหล่านี้ ทำให้ผู้ติดเชื้อ/ผู้ป่วยเอดส์มีความรู้สึกไม่ดีเพราะทำให้คนในสังคมมองว่าเป็นเอดส์แล้วถูกมองในแง่ลบเนื่องจากผู้ที่ติดเชื้อเอชไอวีก็มาจากการสำส่อนทางเพศ การติดยาเสพติด ซึ่งเป็นภาพลบที่สังคมมองไม่ดี ยิ่งเมื่อเป็นโรคก็พลอยถูกมองไม่ดีไปด้วย ทำให้การใช้ชีวิตอยู่ในสังคมด้วยความยากลำบาก ผลการวิจัยก็ช่วยทำให้คนในสังคมเข้าใจและเห็นใจผู้ที่ติดเชื้อและผู้ป่วยเอดส์มากยิ่งขึ้น ซึ่งจะเป็นแนวทางเพื่อช่วยแก้ไขปัญหในสังคมในลำดับต่อไป นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นว่าการวิเคราะห์ข้อมูลภาษาพร้อมด้วยองค์ประกอบอื่น ๆ ที่อยู่ในกิจกรรมทางสังคมของบุคคล แสดงถึงอิทธิพลที่ส่งผลกระทบต่อกันทำให้อัตลักษณ์ของบุคคลแตกต่างกันออกไป และสามารถมองแง่มุมที่ลึกซึ้งที่จะทำความเข้าใจกับปรากฏการณ์ และความคิดในเรื่องเอดส์ที่เกิดขึ้นในสังคมไทยได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

2. การใช้ภาษาในการโน้มน้าวทางความคิดของกลุ่มคนในสังคมเพื่อตัดสินใจ เช่น บทความเรื่อง ฉลาด สวย รวย เก่ง: การสร้างคุณค่าเชิงสัญลักษณ์ผ่านเรื่องเล่าในโฆษณาของนิตยสารผู้หญิงไทย โดยเทพี จรัสรุ่งเกียรติ เป็นการแสดงอำนาจทางภาษาของผู้ผลิตสื่อโฆษณาเพื่อโน้มน้าวการตัดสินใจของผู้มีอำนาจน้อยกว่านั่นก็คือผู้บริโภค จะเห็นได้จากการใช้ภาษาโฆษณาสินค้าในนิตยสารสตรี ผู้ผลิตโฆษณาเลือกผู้นำเสนอสินค้าที่มีชื่อเสียงในสังคม มีหน้าที่การงานที่ดี มีบุคลิกภาพที่ดี มีความสมบูรณ์แบบ สวย รวย เก่ง และฉลาด เพื่อดึงดูดให้ผู้บริโภคสนใจ โดยให้

ผู้นำเสนอสินค้ากล่าวถึงสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ที่โฆษณาว่าใช้แล้วดีอย่างไร เห็นผลอย่างไร ก่อนใช้เป็นอย่างไร และหลังใช้เป็นอย่างไร เพื่อชี้ให้ผู้บริโภคเห็นว่าใช้สินค้าแล้วจะมีคุณสมบัติเหมือนกับผู้นำเสนอสินค้า แสดงให้เห็นถึงอำนาจของภาษาที่มีอิทธิพลต่อความคิดและการตัดสินใจของคนในสังคม อีกบทความที่เป็นการโน้มน้าวการตัดสินใจของคนในสังคม คือ เครื่องมือทางวัฒนธรรมและการโน้มน้าวเชิงวาทศิลป์ในสุนทรียะ: การสลับภาษา วาทกรรม และอัตลักษณ์ โดยผู้มีอำนาจเหนือกว่า คือ ผู้ที่มีการศึกษาโน้มน้าวให้กลุ่มคนในสังคมคล้อยตามในการตัดสินใจเกี่ยวกับเรื่อง การตัดสินใจ โดยเมืองคัมภีร์ประกอบอย่างอื่นเข้ามาเกี่ยวข้องเพื่อเป็นการสนับสนุนให้สิ่งที่สมบูรณ์พุดอยู่ มีความน่าเชื่อถือยิ่งขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการใช้อุปกรณ์ที่มนุษย์สร้างขึ้นหรือที่เราเรียกกันว่าเทคโนโลยี นั่นก็คือ คอมพิวเตอร์ ใช้บันทึกภาพต้นไม้เพื่อให้คนในหมู่บ้านได้มองเห็นความสำคัญและความศักดิ์สิทธิ์ของต้นไม้มากยิ่งขึ้น การสลับภาษา และอัตลักษณ์ คือ ตัวสมบูรณ์ที่มีหลายอัตลักษณ์ เป็นทั้งคนในและคนนอกของหมู่บ้าน แม้ว่าจะถือกำเนิดในหมู่บ้านแต่เขาก็ย้ายออกไปและไม่ได้กลับมาอยู่อีก กลยุทธ์ที่สมบูรณ์ใช้เพื่อแสดงความเป็นตัวตนของตนและเพื่อให้เกิดการยอมรับก็คือ การที่เขาใช้วิธีการสลับภาษาในการพูด โดยใช้เขมรเป็นส่วนใหญ่เพื่อต้องการแสดงอัตลักษณ์ ชาวบ้าน และใช้ภาษาไทยเมื่อต้องการจะแสดงความคิดเห็นที่เป็นวาทกรรมวิชาการและที่เป็นทางการ การสลับภาษาจึงกลายเป็นเครื่องมือทางวัฒนธรรมประการหนึ่งที่ถูกใช้ในการโน้มน้าวเชิงวาทศิลป์ ในที่ประชุม อัตลักษณ์ และการแสดงอำนาจ โดยสมบูรณ์ได้ชี้ให้เห็นถึงข้อเสียของการปลูก ยุคาลิปตัสโดยการกล่าวอ้างจากงานวิจัยต่าง ๆ รวมทั้งนักมานุษยวิทยาชาวต่างประเทศซึ่งก็คือ ผู้วิจัย แสดงให้เห็นว่าสมบูรณ์ใช้ผู้วิจัยเป็นเครื่องมือทางวัฒนธรรมประกอบการอธิบายในเรื่อง เกี่ยวกับการต่อต้านยุคาลิปตัส รวมไปถึงการแปลทางวาทกรรม ซึ่งสมบูรณ์ได้เปิดโอกาสที่จะให้เกิด การเปลี่ยนแปลงด้วยการแปลซ้ำวาทกรรมการเมืองสิ่งแวดล้อมเชิงแบบแผนไปสู่กิจกรรมในบริบท ที่ว่าด้วยผลประโยชน์ทั้งในทางการเมืองและผลประโยชน์ของบริษัทเอกชนที่ทำยุคาลิปตัส ซึ่งทำให้ ชาวบ้านได้ตระหนักถึงการทำให้ส่วนตัวกับการคำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวมได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ถือได้ว่า สมบูรณ์ประสบความสำเร็จเนื่องจากชาวบ้านได้ถอนต้นยุคาลิปตัสที่เพิ่งปลูกออกไป

3. การใช้ภาษาของผู้มีอำนาจน้อยกว่าทำให้ผู้มีอำนาจเหนือกว่าสูญเสียอำนาจชั่วขณะ เช่น การศึกษาบทความเรื่อง ความแหวกแนวและอารมณ์ขันของสมณานามนักการเมืองไทยใน สื่อมวลชน โดย ศิริพร ภักดีผาสุข จากบทความแสดงให้เห็นถึงอำนาจของภาษาที่มีอิทธิพลต่อสังคม โดยคนในสังคมใช้ภาษาใน การสร้างอารมณ์ขันและอาศัยภาษาเป็นเครื่องมือในการแหวกกฎเกณฑ์

ทางสังคม โดยปกติสังคมไทยจะให้เกียรติ ยกย่อง เคารพนับถือ ผู้ที่มีอำนาจ โดยเฉพาะพวกนักการเมืองต่าง ๆ เวลาใช้ภาษาจะต้องเป็นภาษาที่ยกย่องให้เกียรติ แต่การตั้งสมญานามเป็นการเรียกโดยนำบุคลิกลักษณะ ลักษณะเด่น ลักษณะด้อยของแต่ละบุคคลมาใช้ในการตั้งสมญานาม ซึ่งเป็นลักษณะของการล้อเลียนและล้อเล่น ซึ่งสมญานามเป็นเสมือนการได้ปลดปล่อยออกจากกฎระเบียบทางสังคม ปกติเราจะไม่สามารถล้อเล่นหรือล้อเลียนกับผู้มีอำนาจเหนือกว่าในสังคมได้ แต่สื่อมวลชนอาศัยภาษาเป็นเครื่องมือโดยการตั้งสมญานามให้กับนักการเมือง จึงสะท้อนให้เห็นถึงอำนาจของภาษาที่สามารถล้มระบบระเบียบทางสังคมทำให้เราสามารถล้อเลียนหรือล้อเล่นกับนักการเมืองได้ โดยนักการเมืองยอมรับการตั้งสมญานามแม้จะไม่เต็มใจแต่ก็ต้องทำไปเพื่อรักษาหน้า เพื่อแสดงความเป็นผู้ที่ใจกว้างยอมรับฟังการวิจารณ์ และควมมีวุฒิภาวะไม่ติดใจเอาความกับกิจกรรมที่เน้นความสนุกสนาน ไม่จริงจัง ทำให้เกิดการยอมรับการตั้งสมญานามและการทำทนายอำนาจที่แฝงมาด้วย ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่มีผู้ระบุว่า ชอบการตั้งสมญานามเพราะทำให้รู้สึก “สนุก” และ “สะใจ” ความสะใจที่ว่านั้นส่วนหนึ่งน่าจะมาจากการที่ได้กลับมาเป็นฝ่ายที่มีอำนาจเหนือนักการเมืองทั้งหลายแม้จะเป็นเพียงชั่วขณะก็ตาม

ทั้งนี้ยังพบการศึกษาข้ามวัฒนธรรม เช่น การศึกษาบทความเรื่อง การแก้ความเข้าใจผิดในผู้พูดคนไทยและคนอเมริกัน: มุมมองข้ามภาษาและวัฒนธรรมเชิงวัจนปฏิบัติ และการศึกษาบทความเรื่องรูปแบบการทักทายในห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ต โดยศิริพร ปัญญาเมธิกุล เป็นการศึกษาภาษาข้ามวัฒนธรรม รูปแบบการแสดงออกทางภาษาของชาวไทยและชาวต่างชาติมีความแตกต่างกันทางวัฒนธรรม ทำให้เราเข้าใจวัฒนธรรมต่างชาติและสามารถใช้ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสมกับต่างชาติ เพื่อลดปัญหาความขัดแย้งในสังคม นอกจากนี้ การศึกษาข้ามวัฒนธรรมยังช่วยให้เห็นประเด็นปัญหาที่อาจเกิดจากความแตกต่างในการใช้ภาษา ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่ช่วยลดปัญหาในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมและในขณะเดียวกันอาจช่วยสร้างความรู้สึกที่ดีของคู่สนทนาอันนำไปสู่ความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน

นอกจากนี้ก็ยังมียุทธศาสตร์ที่แสดงให้เห็นถึงลักษณะการตีความหมายและการเข้าใจความหมายของภาษาที่แตกต่างกันของคนในสังคม คือ บทความเรื่อง การศึกษาบทความเรื่องอันนิททาเลเหมือนเทน้ำ การตีความจึงสิ้นไหล: ชายหญิง โดย ม.ล.จรัลวิไล จรูญโรจน์ แสดงให้เห็นว่าเพศเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการใช้ภาษาของคนในสังคม นอกจากเพศก็ยังมีปัจจัยอย่างอื่นที่ส่งผล

ต่อการตีความหมายของคำ เช่น อายุ การศึกษา ปัจจัยเหล่านี้จะแสดงให้เห็นมุมมอง แนวความคิดที่แตกต่างกัน ทำให้การเข้าใจความหมายของหน่วยคำในเชิงอคติแตกต่างกัน ซึ่งจะส่งผลถึงพฤติกรรมของคนในสังคมและทำให้สามารถเข้าใจคนในสังคมได้ดียิ่งขึ้น

3. บทสรุป

บุคคลที่มีสถานภาพสูงกว่าหรือมีอำนาจเหนือกว่าใช้อำนาจทางภาษาในการกดดันทางสังคมต่อผู้มีอำนาจน้อยกว่า ให้รู้สึกว่าคุณเองด้อยกว่า ไม่กล้าแสดงบทบาทหรือยอมรับสถานภาพของตนเองในสังคม โดยกลัวว่าจะถูกสังคมส่วนใหญ่มองภาพลักษณ์ของกลุ่มตัวเองไม่ดี นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นว่าการวิเคราะห์ข้อมูลภาษาพร้อมด้วยองค์ประกอบอื่น ๆ ที่อยู่ในกิจกรรมทางสังคมของบุคคล แสดงถึงอิทธิพลที่ส่งผลกระทบต่อกันทำให้อัตลักษณ์ของบุคคลแตกต่างกันออกไป และสามารถมองแง่มุมที่ลึกซึ้งที่จะทำความเข้าใจกับปรากฏการณ์และความคิดที่เกิดขึ้นในสังคมไทยได้ชัดเจนยิ่งขึ้น การใช้ภาษาในการโน้มน้าวทางความคิดของกลุ่มคนในสังคมเพื่อตัดสินใจเห็นได้จากการใช้ภาษาโฆษณาสินค้าในนิตยสารสตรี ผู้ผลิตโฆษณาเลือกผู้นำเสนอสินค้าที่มีชื่อเสียงในสังคม มีหน้าที่การทำงานที่ดี มีบุคลิกภาพที่ดี มีความสมบูรณ์แบบ สวย รวย เก่ง และฉลาด เพื่อดึงดูดให้ผู้บริโภคสนใจ โดยให้ผู้นำเสนอสินค้ากล่าวถึงสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ที่โฆษณาว่าใช้แล้วดีอย่างไร เห็นผลอย่างไร ก่อนใช้เป็นอย่างไร และหลังใช้เป็นอย่างไร เพื่อชี้ให้ผู้บริโภคเห็นว่าใช้สินค้าแล้วจะมีคุณสมบัติเหมือนกับผู้นำเสนอสินค้า แสดงให้เห็นถึงอำนาจของภาษาที่มีอิทธิพลต่อความคิดและการตัดสินใจของคนในสังคม และการสลับภาษาเป็นเครื่องมือทางวัฒนธรรมประการหนึ่งที่ถูกใช้ในการโน้มน้าวเชิงวาทศิลป์ในที่ประชุม อัตลักษณ์ และการแสดงอำนาจ โดยสมบูรณ์ได้ชี้ให้เห็นถึงข้อเสียของการปลุกยูกาลิปตัสโดยการกล่าวอ้างจากงานวิจัยต่าง ๆ รวมทั้งนักมานุษยวิทยาชาวต่างประเทศซึ่งก็คือ ผู้วิจัย แสดงให้เห็นว่าสมบูรณ์ใช้ผู้วิจัยเป็นเครื่องมือทางวัฒนธรรมประกอบการอธิบายของเขาในเรื่องเกี่ยวกับการต่อต้านยูคาลิปตัส รวมไปถึงการแปลทางวาทกรรมซึ่งสมบูรณ์ได้เปิดโอกาสความเป็นไปได้ที่จะให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ด้วยการแปลซ้ำวาทกรรมการเมืองสิ่งแวดล้อมเชิงแบบแผน ไปสู่กิจกรรมในบริบทที่ว่าด้วยผลประโยชน์ทั้งในทางการเมืองและผลประโยชน์ของบริษัทเอกชนที่ทำยูคาลิปตัส ซึ่งทำให้ชาวบ้านได้ตระหนักถึงการทำให้ส่วนตัวกับการคำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวมได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ถือได้ว่าสมบูรณ์ประสบความสำเร็จเนื่องจากชาวบ้านได้ถอนตัวยูคาลิปตัสที่เพิ่งปลุกออกไป และการใช้ภาษาของผู้มีอำนาจน้อยกว่าทำให้ผู้มีอำนาจเหนือกว่าสูญเสียอำนาจชั่วขณะ โดยคนในสังคมใช้ภาษาในการสร้างอารมณ์ขันและอาศัย

ภาษาเป็นเครื่องมือในการแสวงกฎเกณฑ์ทางสังคม โดยปกติสังคมไทยจะให้เกียรติ ยกย่อง เคารพ นับถือ ผู้ที่มีอำนาจ โดยเฉพาะพวกนักการเมืองต่าง ๆ เวลาใช้ภาษาจะต้องเป็นภาษาที่ยกย่องให้เกียรติ แต่การตั้งสมญานามเป็นการเรียกโดยนำบุคลิกลักษณะ ลักษณะเด่น ลักษณะด้อยของแต่ละบุคคลมาใช้ในการตั้งสมญานามซึ่งเป็นลักษณะของการล้อเลียนและล้อเล่น ซึ่งสมญานามเป็นเสมือนการได้ปลดปล่อยออกจากกฎระเบียบทางสังคม

ทั้งนี้การศึกษาภาษาข้ามวัฒนธรรม เป็นรูปแบบการแสดงออกทางภาษาของชาวไทยและชาวต่างชาติซึ่งมีความแตกต่างกันทางวัฒนธรรม ทำให้เราเข้าใจวัฒนธรรมต่างชาติและสามารถใช้ภาษาให้ถูกต้อง เหมาะสมกับต่างชาติ เพื่อลดปัญหาความขัดแย้งในสังคม นอกจากนี้ การศึกษาข้ามวัฒนธรรมยังช่วยให้เห็นประเด็นปัญหาที่อาจเกิดจากความแตกต่างในการใช้ภาษา ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่ช่วยลดปัญหาในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมและในขณะเดียวกันอาจช่วยสร้างความรู้สึที่ดีของคู่สนทนาอันนำไปสู่ความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน นอกจากนี้ก็ยังตีความหมายและการเข้าใจความหมายของภาษาที่แตกต่างกันของคนในสังคม โดยชี้ให้เห็นว่าเพศเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการใช้ภาษาของคนในสังคม นอกจากเพศก็ยังมีปัจจัยอย่างอื่นที่ส่งผลต่อการตีความหมายของคำ เช่น อายุ การศึกษา ปัจจัยเหล่านี้จะแสดงให้เห็นมุมมอง แนวความคิดที่แตกต่างกัน ทำให้การเข้าใจความหมายของหน่วยคำในเชิงอคติแตกต่างกัน ซึ่งจะส่งผลถึงพฤติกรรมของคนในสังคมและทำให้สามารถเข้าใจคนในสังคมได้ดียิ่งขึ้น

จากการศึกษาบทความเกี่ยวกับการใช้ภาษาในสังคม สะท้อนความเข้าใจในการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันมากขึ้น โดยมีการใช้ภาษาเพื่อโน้มน้าวทางความคิดของกลุ่มคนในสังคมเพื่อดัดสินใจ บริโภคสินค้า ซึ่งแสดงให้เห็นถึงอำนาจทางภาษาของผู้ผลิตสื่อโฆษณาเพื่อโน้มน้าวการตัดสินใจของผู้มีอำนาจน้อยกว่านั่นก็คือ ผู้บริโภค การใช้ภาษาของผู้มีอำนาจน้อยกว่าทำให้ผู้มีอำนาจเหนือกว่าสูญเสียอำนาจชั่วขณะ การใช้อำนาจทางภาษาของบุคคลที่มีสถานภาพสูงกว่าหรือมีอำนาจเหนือกว่าในการกดดันทางสังคมต่อผู้มีอำนาจน้อยกว่า ให้รู้สึกว่าตัวเองด้อยกว่า ไม่กล้าแสดงบทบาทหรือยอมรับสถานภาพของตนเองในสังคม โดยกลัวว่าจะถูกสังคมส่วนใหญ่มองภาพลักษณ์ของกลุ่มตัวเองไม่ดี และยังพบการศึกษาภาษาข้ามวัฒนธรรม โดยถ่ายทอดในรูปแบบการแสดงออกทางภาษาของชาวไทยและชาวต่างชาติซึ่งมีความแตกต่างกันทางวัฒนธรรม ทำให้เราเข้าใจวัฒนธรรมต่างชาติและสามารถใช้ภาษาให้ถูกต้อง เหมาะสมกับชาวต่างชาติ เพื่อลดปัญหาความขัดแย้งในสังคม ซึ่งจะนำไปสู่ความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน นอกจากนี้ยังพบเรื่องของการตีความหมายและการเข้าใจ

ความหมายของภาษาที่แตกต่างกันของคนในสังคม โดยมีปัจจัยเรื่องเพศ อายุ การศึกษา ซึ่งปัจจัยเหล่านี้จะแสดงให้เห็นมุมมอง แนวความคิด ที่แตกต่างกัน ทำให้การเข้าใจความหมายของหน่วยคำในเชิงอคติแตกต่างกัน ซึ่งจะส่งผลต่อพฤติกรรมของคนในสังคมและช่วยสร้างความเข้าใจของคนในสังคมให้ดียิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กฤษดาวรรณ หงส์สตารมภ์ และจันทิมา เอี่ยมานนท์. (2549a). *พลวัตของภาษาไทยในปัจจุบัน*. สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กฤษดาวรรณ หงส์สตารมภ์ และจันทิมา เอี่ยมานนท์. (2549b). *มองสังคมผ่านวาทกรรม*. สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปนิตา จิตมุง. (2554). *การตั้งชื่อถนนในกรุงเทพมหานคร*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย].
- ปิยลักษณ์ อุปนิสากร. (2549). *การศึกษาชื่อท่ามวยไทยตามแนววรรณคดีชาติพันธุ์*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย].
- พิมพ์ชนา พาณิชกุล. (2554). *การเลือกภาษาและการอ้างภาษาของคนไทยเชื้อสายมอญบางชั้นหมาก จังหวัดลพบุรี*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย].
- วงเดือน คัยนันท์. (2547). *การตั้งชื่อพันธุ์ไม้มงคลในภาษาไทย*. [วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย].
- ศิริพร ภักดีผาสุข. (2549). อารมณ์ขันในการ์ตูนการเมืองไทย. *วารสารภาษาและวรรณคดีไทย*, 23, 86-143.
- สิงหาติ ไตรจิตต์. (2554). *กฎการกล่าวขอบคุณในสังคมไทย: การศึกษาตามแนวภาษาศาสตร์สังคม*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย].
- อุมาวลัย ชีข่าง. (2555). *ความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับอุดมการณ์ในเรื่องเล่าสำหรับเด็กในหนังสือแห่งชาติ พ.ศ. 2523-2553*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย].